

vinnosti stal se žalovaný povinným k náhradě škody a byl k ní právem odsouzen, aniž bylo potřebí zjišťovati pravdivost tvrzení, že se manželé S-ovi vrácení jistoty skutečně domáhali. Stejně nebylo potřeba zjišťovat, že žalobce opatřil, by spořitelní vklad byl vinkulován a jak vinkulace zněla, neboť škoda žalobcova nastala přes tuto vinkulaci. Bezpodstatná jest posléze námitka, že žalobce nemá práva domáhati se na žalovaném vrácení odměny 860 Kč 68 h vyplacené mu za právní zastupování v dávkovém ukládacím řízení. Toho se žalobce nedomáhal a nebyl žalovaný k tomu odsouzen. Odsouzen byl v mezích složené jistoty k náhradě škody vzniklé žalobci tím, že musil místo manželů S-ových zaplatiti dávku z přírůstku hodnoty s příslušenstvím, totiž s útratami, jež si vyžádaly úspěšné opravné prostředky proti původnímu příliš vysokému jejímu vyměření. K těmto útratám náleží také útraty 860 Kč 68 h zaplacené žalovanému.

Čís. 9979.

Předmětem opravného prostředku může býti jen výrok soudu, nikoliv právní názor důvodů. Jen strana, již byla způsobena výrokem soudu právní újma, si může do něho stěžovati, nikoliv strana, která jím byla úplně uspokojena.

(Rozh. ze dne 12. června 1930, R II 143/30.)

Žalobu proti dráze o náhradu škody ze srážky vlaku s žalobcovým automobilem procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu žalované dráhy, rekurs žalobcův odmítl a uvedl v tomto směru v

d ů v o d e c h:

Odvolací soud zrušil na žalobcovo odvolání rozsudek první stolice a uložil prvnímu soudu, by po pravoplatnosti tohoto usnesení, doplně řízení, o věci znovu rozhodl. Podle odůvodnění tohoto rozhodnutí dospěl odvolací soud k závěru, že žalovaná ručí za škodu žalobci způsobenou solidárně se žalobcovým řidičem H-em, který podle mínění odvolacího soudu srážku spoluzavinil, ale žalován není, a, poněvadž se soud první stolice, vycházející z jiného právního názoru, nezabýval výškou škody, rozhodl odvolací soud, jak bylo uvedeno. Z toho plyne, že odvolací soud uznal, že zažalovaný nárok jest důvodem po právu, a že nařízené doplnění řízení vztahuje se jen na výši škody. Tím bylo však v podstatě úplně vyhověno odvolacímu návrhu žalobce, který se domáhal výroku, že se určuje právem, že žalovaná jest povinna nahraditi mu škodu na žalobním důvodu spočívající, jejíž výše bude určena dalším řízením. Ve svém rekursu žalobce výrok sám nenapadá, nýbrž

navrhuje jen, aby bylo uznáno, že spoluzavinění řidiče H-a tu není. Tento rekurs jest nepřipustný, neboť předmětem opravného prostředku může býti jen výrok soudu, který jediné nabývá právní moci, nikoliv právní názor důvodů, a z povahy opravného prostředku plyne, že si jen strana, které výrokem soudu byla způsobena právní újma, může do něho stěžovati, nikoliv strana, která jím byla úplně uspokojena. (sb. n. s. čís. 6471). Bylo proto rekurs žalobcův odmítnouti jako nepřipustný.

Čís. 9980.

Předpokladem pro povolení exekuce proti podnájemníku na základě exekučního titulu proti nájemci (§ 568 c. ř. s.) jest nesporný nebo vymáhajícím věřitelem prokázaný podnájemní poměr.

(Rozh. ze dne 12. června 1930, R II 194/30).

Na základě exekučního titulu proti nájemci navrhl vymáhající věřitel exekuci vyklizením podnájemníka. Soud první stolice exekuční návrh zamítl, rekursní soud exekuci povolil.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Napadené usnesení opírá se o předpis § 568 c. ř. s., podle něhož exekuční titul proti nájemci jest účinným a vykonatelným i proti podnájemci. Než předpokladem pro povolení exekuce tu jest, že podnájemní poměr jest nesporný nebo prokázaný (§ 9 ex. ř.) t. j. že soud exekuci povolující nemá pochybnosti o jsoucnosti podnájemního poměru. Vymáhající strana však v exekučním návrhu, který opírala jen o exekuční titul (smír) proti nájemci Josefu W-ovi, podnájemní poměr povinné nikterak neprokázala, ač trvání podnájemního poměru — jak již vzpomenu — bylo podmínkou pro povolení exekuce proti straně povinné jako osobě třetí, v exekučním titulu neuvedené. Pouhé, ničím nedoložené, tvrzení vymáhající strany, že povinná strana byla podnájemnicí nájemcovou, nestačí, poněvadž by takto mohly býti obcházeny předpisy zákona o ochraně nájemníků a jednostranným tvrzením pronajímatele — co do pravdivosti nikterak neprokázaným —, že povinný jest v poměru podnájemním — mohl by i přímý nájemce místností s odvoláním na ustanovení § 568 c. ř. s. býti nuceně vyklizen, což by se přičilo nejen duchu tohoto zákonného předpisu, nýbrž i spravedlivému právnímu cítění.

Čís. 9981.

Pro otázku, zda jest z exekuce vyloučiti vlastní auto maloživnostníka provozujícího autodopravu (§ 251 čís. 6 ex. ř.), jest nerozhodným, že provozuje autodopravu také vypůjčeným autem.